

LƏYAQƏTLƏ YAŞANAN ÖMÜR

Zamanından və məkanından asılı olmayaraq, dünya həmişə yaxşı və ziyalı insanların çiyində olub. Və bu yaxşı və ziyalı insanlar harda çalışmasından, hansı vəzifəni tutmasından asılı olmayaraq, öncə haqqı, ədaləti, öncə insanlığı dəyərləndiriblər. Belə bir deyim var: "Ədaləti və mərhəməti olmayanın adamlığı olmaz". Yəni adam olmamışdan öncə o şəxsin ədaləti, mərhəməti və vicdanı insanlar tərəfindən daha çox qiymətləndirilir. Və belə adamlar ziyalı kimi, şəxsiyyət kimi və ən nəhayət, böyük insan kimi həmişə görünür, hiss olunur.

Belə dəyərli şəxsiyyətlərdən, ziyalılardan və böyük insanlardan biri də uzun müddət hüquq-mühafizə orqanlarında işləmiş və dünyasını dəyişmiş görkəmli hüquqşünas, Xətai Rayon Məhkəməsinin sədri Nazim Tağıyevdi. O Nazim Tağıyev ki, harda işləməsindən asılı olmayaraq, çalışdığı vəzifənin nüfuzunu yüksəldib... O Nazim Tağıyev ki, prokuror orqanlarında işləyəndə də, istintaqçı olanda da və hakim kreslosunda əyləşəndə də həmişə başının üstündə Allahı görüb...

O Nazim Tağıyev ki,

bir şeyin həqiqət olduğunu və ədalət olduğunu biləndən sonra heç kəs onu başqa yola, qaranlığa çəkə bilməzdi. Çünki Nazim Tağıyev hüquq-mühafizə orqanlarında işə başladığı ilk gündən ömrünün sonuna qədər haqqa, ədalətə və Allahın böyüklüyünə sığınmış. Təbii ki, ədalətli, savadlı hüquqşünaslar vəzifədə əyləşəndə ilk növbədə bu xeyr o ölkənin vətəndaşına, o ölkənin insanlarına deyir. Və bu insanlar deyilənlərə yox, gördüklərinə inanırlar. Onu tanıyan insanlar gördü ki, Nazim Tağıyev prokuror kimi də, istintaqçı kimi də, hakim kimi də çox ədalətli və təmiz bir hüquqşünas idi.

Onunla bir dəfə söhbət eləyəndə, bir dəfə süfrə arxasında əyləşib bir stəkan çay içəndə bu insanın nə qədər böyük ziyalı olduğunu, nə qədər böyük ürək sahibi olduğunu o dəqiqə hiss edərdin. Hansı vəzifədə çalışıb, digər şəxslərdən sadəliyi və səmimiyyətilə tamamilə fərqlənib. Adam var ki, bir balaca vəzifə kreslosunda əyləşən kimi gözü ayağının altını görmür, elə bil ki, alçaq dağları o yaradıb. Amma Nazim Tağıyev vəzifə pilləsində qalxdıqca bir qədər də sadələşirdi və bir qədər də insanlara, camaata yaxın olurdu. Onun qapısını kim döysəydi, böyük ürək açıqlığıyla qarşılayar-

dı. Zarafat deyil, Füzuli 1993-cü il avqustun 23-də işğal olunandan sonra nə qədər həmyerlisi kömək üçün ona üz tutardı. Və Nazim müəllim də bacardığı qədər yanına gələnlərə kömək göstərirdi. Özü kömək göstərə bilmədikdə dostlarından xahiş edərdi ki, bu adamlar çətinə düşüb, ona kömək eləsinlər. Və dostları da çox sağ olsun, onun sözünü yerə salmazdılar, həmin adamlara əl tutardılar.

Mənim Nazim Tağıyevlə tanışlığım

1990-cı illərdə yaranıb. O vaxtlar respublikanın baş prokuroru, gözəl insan, vətənpərvər ziyalı, rəhmətlik İsmət Qayıbov idi. Nazim Tağıyev də baş prokurorluqda İstintaq İdarəsinin rəisi idi. Mən də həmin dövrdə onun nəzarət etdiyi cinayət işindən məhkəmə oçerki yazmışdım. Bu oçerkin sərlövhəsi belə idi: "Qətlin qiyməti əlli min manat!". Həmnə dövrdə Xırdaladakı Pivə Zavodunun direktorunu qətlə yetirmişdilər. İstintaqa da nəzarəti Nazim Tağıyev edirdi. Qısa zaman kəsiyində bu ağır cinayəti törətmiş şəxslər istintaq hərəkətləri nəticəsində tapıldı və onlar məhkəmənin hökmüylə ağır cəzaya məhkum edildilər. Bir dəfə də yazı davam edəndə Aqil Abbas dedi ki, bəs Nazim Tağıyev sənənlə görüşmək istəyir. Deyir ki, Faiq Qismətoğlunun məhkəmə oçerki xoşuma gəldi. Tanımadan, bilmədən mənim də adıma çəkib. Təbii ki, biz Nazim müəllimlə elə Respublika Prokurorluğunda görüşüb tanış olduq. Yazıyla bağlı daha maraqlı materiallar verdi. Və o materiallardan da oçerkin sonrakı hissələrində istifadə elədim.

Bu tanışlıqdan sonra Nazim Tağıyevlə bizim aramızda dostluq əlaqəsi yarıdı. Lənkəranda prokuror işləyəndə də, hərbi prokurorluqda məsul vəzifədə çalışanda da tez-tez zəngləşərdik. Tez-tez görüşməsək də, amma qəlbən, ruhən bir-birimizə çox yaxın idik. Görüşəndə həmişə Füzulidən danışardı. Heç mən onların Füzuli şəhərindəki evlərini görməmişdim. Deyərdi ki, bizim ev məhkəmənin binasının yaxınlığında yerləşir və evimiz də tez-tez yuxuma girir. Nazim Tağıyevin atası rəhmətlik Hüsü kişi də çox ziyalı, vətəninə, torpağını sevən bir ağsaqqal idi. Füzulidə tanınan, sayılıb-seçilən samballı və ağayana ağsaqqal kişilərdən biri idi. Hüsü müəllim rəhmətə gedəndə

yas məclisində də iştirak eləmişdik. Onda gördüm ki, ata itkisi Nazim Tağıyevə çox ağır təsir edib. Xüsusəndə vətəndə yox, qərrib bir yerdə dünyasını dəyişməyi onu çox narahat edirdi.

Amma həyatın da çox sərt üzü var

Və bir də elə Azərbaycanın hər qarış torpağı vətən deyilmi?! Əlbəttə, Azərbaycanın hər ormanı, hər yurdu, hər məkanı bizim üçün vətəndi.

Ədəbiyyatı, poeziyanı və ən nəhayət, gözəl sənət əsərlərini çox sevərdi. Dostluq elədiyi adamların əksəriyyəti ziyalılar idi. Xüsusən də istedadlı yazarlar Seyran Səxavət və Vaqif Bəhmənli ilə çox yaxın münasibətləri vardı. Həmişə görüşəndə elə birinci məndən ya Seyranı, ya da Vaqifi soruşardı. Deyərdi ki, hər ikisinin şeirlərindən və hekayələrindən Füzulinin ətri, qoxusu gəlir. Seyran Səxavətin çox dadlı-duzlu, yumorlu söhbətlərini tez-tez xatırlıyardı. Poçtalyon Qədri yada salar, onun lətifələrini danışardı və sonra da deyərdi ki, Seyran Səxavət onun obrazını hekayələrində çox gözəl yaradıb.

Əlbəttə, insan savadlı, dünyagörüşü zəngin olanda onunla danışmaq, ünsiyyət yaratmaq və el dilində demiş olsaq, körpü yaratmaq çox asan olur. Mən inanmıram ki, hansısa ziyalı adam Nazim Tağıyevlə söhbət eləyəndə, dərtdəyəndə darıxırdı, özünü narahat hiss eləyəydi. Onun oturduğunda da, durduğunda da, danışdığına da bir əzəmət, bir şirinlik, bir doğmalılıq vardı. Ərgünəşdən, Köndələn çaydan, Füzulinin digər gözəl yerlərindən elə maraqlı söhbət açardı

ki, elə bil ki, oturmusan Köndələn dənizindəki Çənlibel restoranında və ordan Köndələnə baxırsan. O, danışmırdı, həm də üreyinin, qəlbinin səsinə, işığını qarşısındakı insanın iç dünyasına ötürərdi. Və onu dinləyəndən sonra Füzulinin bütün gözəlliklərini - çaylarını, göllərini, yaylaqlarını, dağlarını, ormanlarını gəzib gəldiyini hiss edərdin. Hiss edərdin ki, o gözəl yurdu, o gözəl məkanın işığına, nuruna bələnmisən və hətta qəlbini qararıqlığına da bir nur hopub.

O, Bəhmənliyə çox yaxın bir ziyalı idi

Və bu yaxınlıq da tanınmış hüquqşünas Kamran Əhmədovla qohumluqla tamamlanmışdı. Və həmişə də onların mehriban münasibətlərinin, dostluğunun sədasını eşidirdik.

Hər iki istedadlı və ədalətli hüquqşünas bir-birini çox gözəl tamamlayırdı. Onları həm də nəvələri birləşdirir. Və bu nəvələr bu gün ömrü yarımçıq qalmış Nazim Tağıyevin ömrünü davam etdirirlər. Çünki Nazim Tağıyev ədalətli və savadlı hüquqşünas olmaqla yanaşı, həm də gözəl ailə başçısı idi. O, gözəl ataydı, gözəl babaydı və gözəl də dostuydu.

Deyirlər ki, əvəzənməz insan yoxdu. Mən bu fikirlə qətiyyətlə razı deyiləm. Heç bir insanı kimsə əvəz edə bilməz. O ki, qala ədalətli, vicdanlı və səmimi insan olan Nazim Tağıyevi.

Bu cür şəxsiyyətlər öz ömürlərini çox mənəli yaşayırlar və öz izlərini qoyub getməyi bacarırlar. Çünki onlar hansı vəzifədə əyləşməyindən asılı olmayaraq, öncə ləyaqəti, öncə ədaləti və öncə həqiqəti üstün tuturlar. Bu dəyərləri üstün tutan insanlar isə heç vaxt yaddan çıxmır və heç vaxt da unudulmur.

Dekabrın 19-da Xətai Rayon Məhkəməsinin sədri Nazim Tağıyevin Allahın dərgahına qovuşmasının 40 günü tamam olur. Bu 40 gün onun doğmaları üçün, onun yaxınları üçün çox ağır keçib. Ağır keçsə də, onun şərəfli və ləyaqətli ömür yolu onu sevənlərə çox böyük təsəllidi. Ən azından ona görə ki, Nazim Tağıyev kimi istedadlı hüquqşünaslar bu xalqın tarixində həmişə yaşayacaq və xatırlanacaqdı. Qəbrin nurla dolsun, Nazim müəllim!

Faiq QİSMƏTOĞLU